

Sygn. akt VIII U 128/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant p.o. protokolant sądowy Małgorzata Stec

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy M. S. (2)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty

na skutek odwołania M. S. (2)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 9 grudnia 2013 roku znak:(...)

I. oddala odwołanie;

II. nakazuje pobrać od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Lublinie) kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o stawkę 23 % podatku od towarów i usług (...) na rzecz adwokat E. M. tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sygn. akt VIII U 128/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. S. (2) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, ze zmianami). W uzasadnieniu wskazano, że wprawdzie jest on częściowo niezdolny do pracy i że niezdolność ta powstała w dniu 22 lutego 2012 roku, jednakże nie spełnia on pozostałych warunków niezbędnych do ustalenia prawa do renty. Albowiem w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy na wymagany 5-letni okres ubezpieczenia wykazał jedynie miesiąc i 7 dni okresów składkowych, a w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o świadczenie nie wykazał żadnych okresów ubezpieczenia. Ponadto jego niezdolność do pracy nie powstała trakcie trwania ubezpieczenia, ani po upływie 18 miesięcy od jego ustania (k. 84 akt ZUS).

W dniu 13 stycznia 2014 roku odwołanie od powyższej decyzji złożył M. S. (2), wnosząc o zmianę decyzji ZUS i orzeczenie, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i przyznanie renty z tego tytułu na stałe. W uzasadnieniu podniósł, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS w zakresie, w jakim wskazywało, że jest częściowo niezdolny do pracy, gdyż w jego ocenie nie jest w stanie wykonywać jakiegokolwiek pracy. Wskazał, że cierpi na chorobę P., (...) Ponadto wskazał, że ZUS nie uwzględnił do jego okresów ubezpieczenia wykonywania przez niego prac

społecznie użytecznych w okresach: od 15 października 2008 roku do 12 grudnia 2008 roku, od 2 lutego 2009 do 31 grudnia 2009 roku, od 1 lutego 2010 roku do 17 lutego 2010 roku, od 14 marca 2011 roku do 30 listopada 2011 roku, od 17 lutego 2012 roku do 28 października 2012 roku. Dodatkowo podniósł, że w okresie od 1 sierpnia 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku pobierał zasiłek pielęgnacyjny i był zgłoszony z tego tytułu do ubezpieczeń społecznych (k. 2-3 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację prezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podniósł, że decyzją z dnia 20 stycznia 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję wobec przedłożenia przez skarżącego zaświadczenia z Urzędu Pracy i Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie. Wskazał, że z całości dokumentacji wynika, że skarżący udokumentował okres składkowy w wymiarze 22 lat, 11 miesięcy i 29 dni oraz okres nieskładkowy w wymiarze 2 miesiące i 19 dni, a łącznie jego okres ubezpieczenia wynosi 23 lata, 2 miesiące i 18 dni. Zaznaczył, że wnioskodawca nadal nie wykazał wymaganego pięcioletniego okresu ubezpieczenia, zarówno w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę, jak i przed powstaniem niezdolności do pracy. Ponadto jego niezdolność nie powstała w czasie ubezpieczenia, ani w ciągu 18 miesięcy od jego ustania (k. 8-9 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

M. S. (2) urodził się w dniu (...), a wniosek o rentę złożył w dniu 8 lutego 2013 roku (wniosek k. 1-4 akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 28 lutego 2013 roku Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy:(...) i uznał, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy do 28 lutego 2015 roku i ustalił, że częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 22 lutego 2012 roku (rozpoznanie k. 44v akt dokumentacji medycznej, orzeczenie k.32 a.s.).

Na podstawie powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika organ rentowy wydał decyzją z dnia 27 marca 2013 roku w L., której odmówił M. S. (2) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, podnosząc, że orzeczeniem lekarza orzecznika został wprawdzie uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy, jednakże ta niezdolność powstała 22 lutego 2012 roku, czyli po upływie 18-tu miesięcy od ustania ubezpieczenia, a ponadto nie został spełniony warunek wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia w dziesięcioleciu liczonym do daty powstania niezdolności do pracy(decyzja k. 33 akt ZUS).

Na skutek odwołania wnioskodawcy od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z dnia 28 października 2013 roku w sprawie VIII U 1027/13 uchylił decyzję z dnia 27 marca 2013 roku, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie w sprawie (k. 70 akt ZUS).

Wykonując treść powyższego postanowienia organ rentowy skierował sprawę do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która w dniu 3 grudnia 2013 roku rozpoznała u wnioskodawcy: (...) Uznała, że jest on częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała w dniu 22 stycznia 2012 roku (rozpoznanie k. 50v. dokumentacji medycznej, orzeczenie k. 79 akt ZUS).

Organ rentowy pierwotnie uznał, iż wnioskodawca wykazał następujące okresy ubezpieczenia: od 1 czerwca 1979 roku do 31 sierpnia 1979 roku, od 23 października 1980 roku do 19 października 1982 roku, od 19 listopada 1982 roku do 31 marca 2002 roku, od 30 kwietnia 2002 roku do 29 października 2002 roku. Wskazał, że wnioskodawca łącznie udokumentował 21 lat, 5 miesięcy i 2 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 15 dni okresów nieskładkowych, a łącznie 21 lat, 7 miesięcy i 17 dni okresów ubezpieczenia (karta przebiegu zatrudnienia – k. 68 akt ZUS).

Powołując się na powyżej wskazane orzeczenie Komisji Lekarskiej organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję, podnosząc, iż wnioskodawca nie udokumentował wymaganego pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego, zarówno w ostatnich dziesięciu latach przed złożeniem wniosku, jak i przed powstaniem niezdolności do pracy. Ponadto zaznaczył, że jego niezdolność do pracy nie powstała w ciągu okresy ubezpieczenia, jak w okresie 18 miesięcy od ich ustania (k. 84 akt ZUS).

W trakcie postępowania sądowego wnioskodawca przedłożył zaświadczenie z dnia 25 września 2013 roku wydane przez Miejski Urząd Pracy w L., z którego wynika, że w okresach: od 15 października 2008 roku do 12 grudnia 2008 roku, od 2 lutego 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, od 1 lutego 2010 roku do 17 lutego 2010 roku, od 14 marca 2011 roku do 30 listopada 2011 roku, od 17 lutego 2012 roku do 28 października 2012 roku uczęszczał na prace społecznie użyteczne (k. 6 a.s.), a ponadto zaświadczenie z dnia 7 października 2013 roku wystawione przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie z którego wynika, że od 1 sierpnia 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku pobierał świadczenie pielęgnacyjne i był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tego tytułu (k. 7 a.s.).

Organ rentowy zaliczył dodatkowo do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy okres pobierania zasiłku świadczenia pielęgnacyjnego od 1 sierpnia 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku i wskazał, że łącznie wnioskodawca wykazał 22 lata, 11 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 19 okresów nieskładkowych, łącznie 23 lata , 2 miesiące i 18 dni (karta przebiegu zatrudnienia k. 95 akt ZUS).

Decyzją z dnia 20 stycznia 2014 roku organ rentowy ponownie odmówił M. S. (2) prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, ze zmianami), wskazując, że w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy na wymagany 5-letni okres ubezpieczenia wykazał jedynie rok, 8 miesięcy i 7 dni okresów składkowych, a w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o świadczenie wykazał rok i miesiąc okresów ubezpieczenia. Ponadto jego niezdolność do pracy nie powstała trakcie trwania ubezpieczenia, ani po upływie 18 miesięcy od jego ustania(decyzja k. 96 akt ZUS).

W opinii z dnia 28 kwietnia 2014 roku biegły neurolog T. H. (1) rozpoznał u wnioskodawcy chorobę P. i (...) Stwierdził, że wnioskodawca aktualnie jest od 28 kwietnia 2014 roku całkowicie niezdolny do pracy. Wskazał także, że wnioskodawca był częściowo niezdolny do pracy przed dniem 22 lutego 2012 roku. W uzasadnieniu podniósł, że choroba P. jest (...)W związku z powyższym w ocenie biegłego uzasadnione jest przyjęcie, że częściowa niezdolność do pracy powstała u wnioskodawcy przed 21 lutego 2012 roku, jednak określenie precyzyjnej niezdolności do pracy jest niemożliwa do ustalenia ze względu na brak dokumentacji medycznej wcześniejszego leczenia. Zaznaczył, że można przyjąć, że znacznym prawdopodobieństwem, że częściowa niezdolność do pracy powstała 2 lata przed dniem 21 lutego 2012 roku. Wskazał, że stwierdzona całkowita niezdolność do pracy ma charakter trwały (k. 21 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 20 lipca 2014 roku biegły neurolog T. H. (1) podniósł, że nie jest w stanie określić, czy wnioskodawca był niezdolny do pracy w dniu 28 lutego 2007 roku, lub przed tym dniem, ze względu na całkowity brak dowodów leczenia z tego okresu. Zaznaczył, że nawet biegły z dużym doświadczeniem w prowadzeniu pacjentów z chorobą P. nie jest w stanie określić stanu klinicznego chorego istniejącego 7 lat wstecz. Nie wykluczył, że były wtedy obecne objawy choroby P. u skarżącego, jednak fakt, iż przez kolejne 5 lat nie były obecne i leczone wskazuje, że ich nasilenie było nieznaczne i nie ograniczały istotnie zdolności do pracy (k. 44 a.s.).

Zastrzeżenia do powyższych opinii złożył wnioskodawca, przedkładając jednocześnie nową dokumentację medyczną (k. 62-65 a.s.).

Na skutek tych zastrzeżeń Sąd, postanowieniem z dnia 1 lipca 2015 roku, dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego neurologa T. H. (2) w celu oceny, czy niezdolność do pracy wnioskodawcy istniała w dniu 28 lipca 2007 roku (k. 90 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 24 lipca 2015 roku biegły neurolog T. H. (1), na podstawie nowej dokumentacji medycznej stwierdził, że istnieją podstawy do stwierdzenia, że pierwsze objawy kliniczne choroby P. wystąpiły u skarżącego w 2006 roku, ale ich nasilenie było(...)W jego ocenie z przeważającym prawdopodobieństwem niezdolność do pracy istniała znacznie wcześniej niż w dniu 22 lutego 2012 roku, ale dokumentacja medyczna z okresu pomiędzy rokiem 2006 a 2012 nie pozwala na precyzyjne ustalenie daty jej powstania. Jednak śladowe objawy stwierdzone w roku 2006 roku polegające (...) oraz fakt, że skarżący zgłosił się do poradni neurologicznej dopiero w 2012 roku wskazuje, że objawy narastały powoli i przez długi czas nie utrudniały prawidłowego funkcjonowania. W związku z

powyższym w ocenie biegłego M. S. (2) nie był częściowo niezdolny do pracy w dniu 28 lipca 2007 roku (opinia k. 95 a.s.).

Zastrzeżenia do powyższej opinii zgłosił pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując, że nie zgadza się z powyższą opinią i wniósł o powołanie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy i innego biegłego z zakresu neurologii i (k.206 a.s.).

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 roku Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu neurologii i biegłego z zakresu medycyny pracy (k.106 a.s.).

W opinii z dnia 18 stycznia 2016 roku biegła neurolog A. S. i biegła z zakresu medycyny pracy K. Z. rozpoznały u wnioskodawcy: chorobę P.,(...)Uznały, że wnioskodawca jest stale całkowicie niezdolny do pracy od dnia złożenia wniosku o rentę, ale nie stwierdziły, że był całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy w dniu 28 lipca 2007 roku. W uzasadnieniu podały, że dokumentacja lekarska z lat 2006-2012 jest niewielka. Zaznaczyły, że bez wątplenia w listopadzie 2006 roku w trakcie wizyty u lekarza rodzinnego u wnioskodawcy odnotowano (...)a także zaobserwowano niepewną próbę R.. Wnioskodawca uzyskał skierowanie do poradni neurologicznej, którego nie wykorzystał. Ponownie skierowany do tej poradni w 2008 roku i prawdopodobnie zgłosił się do niej jednorazowo. Zdaniem biegłych wszystkie powyższe fakty w sposób jednoznaczny przemawiają za(...) występujące w omawianym okresie, nie stanowiło również przeszkody do wykonywania zatrudnienia robotnika magazynowego, jak i w najdłużej wykonywanym przez badanego zawodzie sprzedawcy mechanika. W związku z powyższym nie ma podstaw do uznania nawet częściowej niezdolności do pracy w dacie 28 lipca 2007 roku (k. 114 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Nie były także kwestionowane przez wnioskodawcę, ani przez organ rentowy.

Sąd podzielił zeznania wnioskodawcy, jednak nie wniosły one nic istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, dlatego Sąd pominął je przy ustalaniu stanu faktycznego.

Najistotniejsze dla rozstrzygnięcia sprawy były opinie biegłych sądowych które w ocenie Sądu Okręgowego są kompletne, jasne i należyte uzasadnione. Zostały wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badań skarżącego i zapoznaniu się z dotyczącą jego osoby dokumentacją lekarską.

Wymienione opinie są rzetelne i wyczerpujące, pozbawione sprzeczności. Mają charakter całościowy, zawierają analizę chorób występujących u wnioskodawcy oraz określenie ich wpływu na zdolność do pracy. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte przekonującą argumentacją. Biegli dokładnie przeanalizowali dostępną dokumentację leczenia skarżącego, odebrali od niego szczegółowy wywiad oraz poczynili na tej podstawie odpowiednie wnioski.

W obu opiniach biegli stwierdzili istnienie całkowitej niezdolności do pracy z tym, że biegły T. H. (1) wskazał, że istniała ona od dnia 28 kwietnia 2014 roku, a biegła neurolog A. S. i biegła z zakresu medycyny pracy K. Z., że od dnia złożenia wniosku o rentę tj. 8 lutego 2013 roku. Wszyscy biegli opiniujący w niniejszej zgodnie jednak wskazali, że wnioskodawca nie był niezdolny do pracy w dniu 28 lutego 2007 roku tj. w dniu w którym musiała powstać niezdolność do pracy wnioskodawcy, aby mógł uzyskać prawo renty z tytułu niezdolności do prac (omyłkowo Sąd w postanowieniu dowodowym wskazał datę 28 lipca 2007r., jako datę, , wskazania przez biegłych niezdolności do pracy, jednakże biegli na tę datę również nie stwierdzili istnienia niezdolności do pracy).

W tej sytuacji Sąd nie prowadził dalszego postępowania dowodowego. Dalsze dopuszczanie kolejnych opinii byłoby uzasadnione tylko wówczas, kiedy sporządzone opinie byłyby sprzeczne lub niewłaściwie uzasadnione. Sąd Okręgowy podziela bowiem w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 lipca 2010 roku (II CSK 119/10, LEX nr 603161) oraz postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 roku (III CSK 7/09, LEX nr 533130) zgodnie z którym

Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy gdy przeprowadzona już opinie zawierają istotne luki, są niekompletne, bo nie odpowiadają na postawione tezy dowodowe, niejasne, czyli nienależycie uzasadnione lub nieweryfikowalne, to jest gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania, co do trafności wniosków końcowych.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 2015 roku, poz. 748, ze zmianami), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, jak w przypadku wnioskodawcy. Zgodnie z art. 58 ust. 2 wspomniany wyżej okres powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. (ust. 4 art. 58 ww. ustawy).

Skarżący nie ma wymaganego pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w dziesięcioleciu liczonym od dnia zgłoszenia wniosku o świadczenie tj. od 8 lutego 2013 roku do 9 lutego 2003 roku, wykazał rok i miesiąc okresów składkowych i nieskładkowych.

Nie posiada również pięcioletniego okresu zatrudnienia w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy, przyjmując najkorzystniejszą ze wskazanych dat przez biegłych sądowych, tj.

22 lutego 2010 roku (vide opinia z dnia 28 kwietnia 2014 roku k.21v a.s.). Albowiem w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem tej niezdolności do pracy tj. od 22 lutego 2010 roku do 24 lutego 2000 roku wykazał jedynie 3 lata, 8 miesięcy i 9 dni okresów składkowych

Nie został również spełniony warunek umożliwiający ustalenie prawa do renty, określony w art. 57 ust. 1 pkt 3 cytowanej ustawy. Ostatni okres składkowy lub nieskładkowy wnioskodawcy upłynął z dniem 31 sierpnia 2005 roku.

Podkreślić należy, że aby wnioskodawca mógł uzyskać prawo renty jego niezdolność do pracy musiała powstać 28 lutego 2007 roku. Jednak wszyscy biegli wskazali, że w tym dniu, jak również przed tym dniem wnioskodawca nie był niezdolny do pracy.

Dodatkowo wskazać należy, że brak było podstaw do uznania za okres składkowy lub nieskładkowy okresu wykonywania przez wnioskodawcę prac społecznie użytecznych.

Praca taka jest wykonywana na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2016, poz..645 j.t.). Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 23a) tej ustawy prace społecznie użyteczne oznaczają prace wykonywane przez bezrobotnych bez prawa do zasiłku na skutek skierowania przez starostę, organizowane przez

gminę w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, organizacjach lub instytucjach statutowo zajmujących się pomocą charytatywną lub na rzecz społeczności lokalnej; W myśl art. 73a ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia: na wniosek gminy starosta może skierować bezrobotnego bez prawa do zasiłku korzystającego ze świadczeń z pomocy społecznej do wykonywania prac społecznie użytecznych na terenie gminy, w której bezrobotny zamieszkuje lub przebywa, w wymiarze do 10 godzin w tygodniu.

Praca taka nie podlega ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, bowiem nie jest wymieniona w art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 6a i 6b ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015, poz. 121 j.t.), a przepisy te całościowo wskazują jakie osoby podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu.

Z powyższego wynika, że prace społecznie użyteczne nie mogą być uznane za okres składkowy - okres ubezpieczenia w rozumieniu art. 6 ust. pkt 1 ustawy emerytalnej. Prace te nie mogą być też uznane za inne okresy składkowe wymienione w art. 6 ust.1 pkt 2-10 ustawy emerytalnej, ani tym bardziej za okresy wymienione w art. 6 ust. 2 - jako, że ten ostatni przepis dotyczy okresów sprzed 15 listopada 1991 roku. Prace społecznie użyteczne nie mogą być także uznane za okresy nieskładkowe, ponieważ nie wymienia ich art. 7 ustawy emerytalnej.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 1 i 3 w związku z § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia kosztów przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 sierpnia 2015 roku (sprzed zmiany dokonanej § 1 pkt 3 lit. b) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U. z 2015 roku, poz. 1079).